

## Bilag V.

Fællesrepræsentationen for  
de danske Sparekasser.

København, den 24. November 1933.

Til det af Folketinget nedsatte Udvalg angaaende Forslag til Lov om Rentelettelse ved Konvertering m. v. af Kreditforeningslaan i fast Ejendom.

I Anledning af det i Folketinget forelagte Forslag til Lov om Rentelettelse ved Konvertering m. v. af Kreditforeningslaan i fast Ejendom tillader Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser sig herved at fremsætte følgende over for det ærede Folketingsudvalg:

Som det allerede vil være det ærede Udvalg bekendt, har Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser under de stedfundne Forhandlinger med Nationalbanken tilsagt sin Medvirken til Gennemførelsen af den Konverteringsplan, der indeholdes i nævnte Forslag. Naar det er lykkedes at gennemføre dette Synspunkt inden for Fællesrepræsentationen, skyldes dette først og fremmest Sparekassernes ofte udtalte Ønske om at medvirke til en almindelig Rentesækning af Hensyn til Erhvervslivet, men ogsaa den Omstændighed, at Forholdene for Sparekasserne efter Vedtagelsen af Maksimal-Renteloven af 1. Maj d. A. gør det nødvendigt, at Rentesækningen føres videre gennem en Sækning af Renten for de højforrentede Obligationstyper paa  $4\frac{1}{2}$  og 5 pCt., idet den siden 1. Maj d. A. opretholdte Ordning i sig selv betyder et Brud paa det naturlige Forhold mellem den effektive Rente af Kasseobligationer og Sparekassernes Indlaansrente. Fællesrepræsentationen for de danske Sparekasser er derfor gerne medvirkende til Gennemførelse af en Konvertering efter de Linier, der er angivet i ovennævnte Lovforslag, men ser sig nødsaget til samtidig at fremhæve Nødvendigheden af visse Ændringer i § 10 i Maksimal-Renteloven af 1. Maj for at ikke de Byrder, Sparekasserne paatager sig ved effektivt at medvirke til Konverteringsplanens Gennemførelse, bliver saa store, at adskillige Sparekasser vil være ude af Stand til at bære dem.

I Maksimal-Rentelovens § 10 er det sagt, at det paahviler Sparekasserne at nedsætte Renten af deres Udlaan mindst i tilsvarende Omfang, som Indlaansrenten formindskes. Denne Bestemmelse er hidtil praktiseret saaledes, at Sparekasserne skal fordele det Beløb, hvormed Indlaansrenten formindskes, paa de direkte Udlaan. At denne Ordning paa saadanne Steder, hvor Sparekassernes Anlæg i Obligationer er forholdsvis stort, kan skabe aabenbart urimelige Forhold, vil formentlig fremgaa deraf, at eksempelvis Spare- og Laanekassen i Marstal, der har en Indlaanskapital paa ca. 8 500 000 Kr., kun har anbragt i direkte Udlaan et Beløb paa 2 600 000 Kr. Indlaansrenten vil efter Rentelovens § 8 være at nedsætte med ca. 85 000 Kr.; og dette Beløb fordelt paa Laantagerne vil have til Følge, at Udlaansrenten sænkes med 3,26 pCt., hvorefter denne Sparekasse faar en Indlaansrente paa 3 og  $3\frac{1}{2}$  pCt. og en Udlaansrente paa  $1\frac{1}{2}$  til 2 pCt. Saafremt den Obligationsbeholdning, den nævnte Sparekasse i Marstal ligger inde med, fortrinsvis er af den højforrentede Type, der ønskes konverteret, vil dette Forhold kunne medføre, at Sparekassen ikke vil kunne opnaa et passende Overskud paa sin Drift, og i talrige Sparekasser vil en frivillig Ombytning af de  $4\frac{1}{2}$  og 5 pCt. Obligationer med tilsvarende 4 pCt. Obligationer og med Opretholdelse af den nuværende Fortolkning af Maksimal-Rentelovens § 10 i hvert Tilfælde medføre en saadan Formindskelse af Overskuddet, at Sparekassernes Henlæggelse til Reservefond og Uddeling i velgørende Øjemed helt eller delvis maa ophøre. Fællesrepræsentationen skal derfor indtrængende henstille, at der gives saadanne Sparekasser, der frivillig foretager den af Nationalbanken ønskede Ombytning af